

[Gustav Pedersen.]

mange udenlandske færdigvarer, som danske forbrugere gerne vil have. Den faktiske udvikling har vist, at der, samtidig med at råvareimporten har fået fortrinnet, er sket en mærkbar forøgelse af importen også på andre områder; men hvad ville det hjælpe, om butikkerne bugnede med udenlandske varer, hvis arbejderne manglede beskæftigelse og dermed indkomst til at købe for.

Regeringen har endvidere lagt og gennemført et byggeprogram, sluttet Englandsaftaler, ført den rigtige pengepolitik, fremmet investeringerne og udnyttet Marshallhjælpen på bedste måde. Det er derfor med fuld ret, at statsministeren i trontalen lader en fortsættelse af den hidtil førte økonomiske politik være linien fremefter. Det betyder et fortsat arbejde for Danmarks genopbygning, det betyder vejen frem til den levestandard, vi kendte før krigen. Det betyder imidlertid ikke, at importørernes vurdering af, hvad der giver størst fortjenstmulighed, skal være rettesnor for vor samhandel med andre lande. Så megen flothed er der nemlig ikke sandsynlighed for, at vi foreløbig får råd til at slippe løs.

Jeg har nok i de rigsdagsløse måneder læst artikler, der meget kraftigt gør opmærksom på, at regeringen har tilbøjelighed til at glemme, at der er det, man kalder „anti-socialistisk“ flertal i rigsdagen. Jeg tror ikke, at regeringen har ladet sig friste til så megen glemsomhed, og iøvrigt bliver den ofte nok mindet om, at den er en mindretalsregering.

Derimod tror jeg, at de mange talere og skribenter, der advarer regeringen, selv alt for ofte glemmer, at en fælles uenighed mod en socialdemokratisk regerings principielle opfattelse absolut ikke er det samme som enighed om, hvilke foranstaltninger der er overflødige, eller under hvilke forudsætninger de kan undværes.

Venstre f. eks. ville jo ikke byde det danske landbrug at lade staten nægte at medvirke ved oprettelsen af tosidede handelsaftaler, vel at mærke hvis disse er forudsættningen for at få landbrugsprodukterne afsat på forsvarlig måde, og venstre ville heller ikke vige tilbage for at gennemføre de foranstaltninger, der skal sikre vore forpligtelser overfor en handelsaftale — d. v. s. hvis venstre selv har ansvar. Venstre er modstander af alle former for statsindgreb med undtagelse af dem, venstre selv gennemfører, når det har regeringen! Når det så anses for sandsynligt, at befolkningen har glemt, at det var venstre, der lod staten gribe ind, udvides modstandsområdet igen.

Det konservative folkeparti tør lige så lidt modstandsløst gå ind i en tilstand, hvor dansk industri og håndværk bliver ødelagt af en ansvarsløs overfyldning af det danske marked af importerede dumpingvarer, og tør retsforbundet tage ansvaret for den situation, der ville opstå, såfremt dets hemningsløse krav om ophævelse af alle statsindgreb blev fulgt? Jeg tror det ikke.

Jeg ved ikke, om der kan samles et flertal, som af både økonomiske og partitaktiske grunde vender sig mod regeringen, men jeg ved, at et sådant flertal ikke har nogen fælles økonomisk politik. Det vil derfor være rimeligt at sige til dem, der taler så meget om det hensyn, regeringen skylder flertallet, at det altid står dette flertal frit at præsentere et praktisk arbejdsgrundlag, som disse partier er enige om, og som er bedre og mere hensigtsmæssigt end det grundlag, regeringen har givet.

I samme forbindelse ønsker jeg at sige et par ord i anledning af det ærede medlem hr. Edvard Sørensens tale om, at regeringen har sit parlamentariske flertal i orden med det radikale venstre og kommunisterne som støttepartier. Så let slipper venstre nu ikke fra ansvaret for dets urimelige oppositionspolitik.

Det kommunistiske parti har senest i bemærkningerne til trontalen i „Land og Folk“ tilstrækkelig tydeligt tilkendegivet, at det ikke ønsker at være hverken direkte eller indirekte støtteparti for regeringen. Den sag er altså i orden. Da der som bekendt heller ikke fra socialdemokratiets side har været noget ønske om at have dette parti som basis, bliver spørgsmålet om, hvorvidt regeringens parlamentariske grundlag er i orden, til et spørgsmål, om der er vilje hos venstre eller konservative — eventuelt hos begge i forening — til at føre det nødvendige arbejde gennem rigsdagen, ikke mindst med henblik på en fortsættelse af den økonomiske politik, der hidtil har givet fremskridt og — om den ikke bliver brudt — har betingelser for at fuldføre det genopbygningsarbejde, der må være vort foreløbige mål.

Der vil sikkert i vide kredse være tilfredshed med statsministerens udtalelser vedrørende beskæftigelsen. I byerne hører dette problem i ikke ringe grad sammen med spørgsmålet om boligbyggeri, der er den mest beskæftigelsesgivende produktion — og dertil for tiden en af de nyttigste. Jeg ønsker særlig at understrege, at det ikke kan være meningen, at vanskelighederne ved at skaffe materialer skal afløses af van-